

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

לפני כב' השופט אילן סלע

פלוני

ע"י ב"כ עוה"ד ענת גינזבורג וגלעד גינזבורג

התובע

נגד

הרשות הפלסטינית

ע"י ב"כ עוה"ד איהב סעדי ועאמר יאסין ממשרדו של עו"ד א. כרמלי

הנתבעת

פסק דין

הרקע ושענות הצדדים

1. ביום 6.02.20 סמוך לשעה 01:45 צעד התובע, שהיה אותה עת חייל קרבי בחטיבת גולני, עם מחלקת הטירונים עליה פיקד כסמל, בסיור לקראת טקס ההשבעה של חייליו בכותל המערבי. באזור מתחם התחנה, בעת שהתובע וחייליו עמדו על המדרכה, האיץ המחבל סנר טורמן עם רכבו, עלה על המדרכה, ופגע במספר חיילים שעמדו עליה. התובע, כמי שעמד בראש המחלקה, ספג את מרבית עצמת הפגיעה וחייו נצלו בזכות טיפול דחוף ומציל חיים שקיבל בשטח ובבית החולים. התובע סבל מפגיעת ראש קשה, שברים בגולגולת, דימום תת עכבישי דו צדדים, שברים ברגל שמאל ועוד. לאחר שעבר מספר ניתוחים ותקופת אשפוז הוא שוחרר מבית החולים.

2. התובע נותרה עם נכות קשה לצמיתות. הוא הוכר כנכה צה"ל על ידי אגף השיקום במשרד הביטחון עם נכות, פיזית ונפשית, לרבות פגיעת ראש ופוסט-טראומה.

3. ביום 19.04.23 נגזר דינו של המחבל טורמן ל-30 שנות מאסר לאחר שהורשע במה שיוחס לו (תפ"ח (י-ם) 20-03-24731).

מכאן התביעה שלפני.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

3. לטענת התובע, הנתבעת נושאת באחריות לנזקיו, בה עתר הן לפיצוי תרופתי והן לפיצוי עונשי מכוח חוק לפיצוי קרבנות טרור (פיצויים לדוגמה), התשפ"ד-2024 (להלן: "חוק הפיצויים"), זאת בהיותה מאשררת ומתגמלת טרור כמשמעותם בחוק הפיצויים.

4. התובע טען כי אין לראות באירוע משום מעשה טרור מבודד של יחידים, אלא חלק מתופעה רחבה של טרור הנתמך, במישרין או בעקיפין, על ידי הנתבעת. לטענתו, הרשות הפלסטינית נושאת באחריות נזיקית למעשי המחבלים, בין היתר מאחר שעודדה, אשררה, מימנה, סייעה, ייעצה ו/או אפשרה את ביצועם של פיגועי טרור, וכן נקטה במדיניות של "תגמול טרור", אשר יש בה כדי לתמרץ ולחזק פעילות טרוריסטית. בנוסף נטען, כי בהתנהלותה זו הפרה הנתבעת חובות חקוקות, חובות זהירות מושגיות וקונקרטיות, וחובות מכוח דיני הנזיקין הכלליים, באופן המקיים קשר סיבתי ישיר בין מחדליה ומעשיה לבין הנזקים שנגרמו לתובע.

5. על יסוד האמור, עתר התובע לחיוב הנתבעת בפיצויים בסך כולל של 12,450,000 ₪ כשבמסגרת הסיכומים הועמד הסכום על 12,064,220 ₪, הכולל, בין היתר, פיצוי בגין אובדן השתכרות לעבר ולעתיד, כאב וסבל, עזרת צד ג', הוצאות רפואיות וכן פיצויים לדוגמה.

6. הנתבעת בכתב הגנתה דחתה את התביעה מכל וכל והעמידה שורה של טענות סף ומהות, אשר לשיטתה יש בהן כדי להביא לדחייתה. ואולם בסופו של יום נזנחו כלל הטענות, ובצדק, והנתבעת עמדה בסיכומיה על שתי טענות בלבד בנוגע לאחריותה. האחת, כי היא סתרה את החזקה הקבועה בחוק בכל הנוגע להיותה מתגמלת טרור. לדבריה, לא הייתה לה כל מדיניות של תשלום לאסירים כי אם למשפחותיהם ותשלום זה למשפחות ניתן כתמיכה סוציאלית. מכל מקום, מדיניותה השתנתה ביום 10.02.25. הטענה השנייה, הועלתה לראשונה רק בסיכומים ולפיה חוק הפיצויים אינו חל על חיילים שנפגעו במעשה טרור, כבמקרה זה.

7. באשר לטענה הנוגעת לסתירת החזקה טען התובע כי יש לראות בנתבעת כמי שהודתה בתשלום למחבל טורמן בעקבות מעשה הטרור שביצע, ובכל מקרה, גם אם הייתה מתקבלת טענת הנתבעת כי לא שילמה במקרה זה למחבל ולמשפחתו, אין בכך כדי לסתור את החזקה הקבועה בדין ביחס לנתבעת, כל עוד לא הבהירה מדוע לא פעלה במקרה זה בהתאם לחוקיה ומדיניותה ושילמה למשפחת המחבל טורמן.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

8. באשר לטענה כי חוק הפיצויים אינו חל על חיילים טען התובע כי אין ממש בטענה זו. לדבריו, חוק הפיצויים חל גם על חיילים, כשהוא הסתמך, בין היתר, על לשון החוק הברורה שאין בה כל איזכור להחרגת חיילים מתכולת החוק, תכליתו של החוק וקביעותיו של בית המשפט העליון בפסק הדין מיום 13.01.25 בבג"ץ 4395/24 הרשות הפלסטינית נ' הכנסת, להלן: "עניין בג"ץ 4395/24".

8. כאמור, לצד המחלוקות ביחס לאחריות הנתבעת, נחלקו הצדדים גם ביחס לגובה הנזק התרופתי. בהקשר זה, חלקה הנתבעת על היקף הנזקים הנטענים, על עצם קיומם ועל הקשר הסיבתי בינם לבין האירוע. הנתבעת גם כפרה בשיעורי הנכות שנקבעו לתובע, וטענה כי חישוב הפסדי ההשתכרות, ככל שייפסקו, צריך להיעשות על בסיס הכנסה נטו ולא ברוטו.

9. ואולם בסופו של יום גם בעניין זה הצטמצמה המחלוקת בין הצדדים, לאחר שבדיון שהתקיים ביום 23.04.26 הגיעו הצדדים להסכמה לפיה הנכות הרפואית של התובע תעמוד על 37%. עם זאת, גם לאחר הסכמות אלו נותרו מחלוקות מסוימות בין הצדדים באשר לחישוב נזקו של התובע.

דיון והכרעה

שאלת האחריות

ראשית לעניין אחריות הנתבעת.

10. יש לדחות את טענות הנתבעת בדבר אחריותה לפיצוי התובע בשל היותה מתגמלת טרור. זה מכבר נפסק כי מדיניות התשלומים של הנתבעת כלפי משפחות מחבלים שביצעו מעשי טרור בישראל מציבה אותה כמאשררת מעשים אלו לפי סעיף 12 לפקודת הנזיקין (ראו: ע"א 2362/19 פלוני נ' הרשות הפלסטינית (10.04.22) להלן: "הלכת פלוני"). לעניין זה, אין נפקות לשינוי מדיניות הנתבעת להפסקת אותם התשלומים מיום 10.02.25, מבלי להיזדקק לשאלה האם בפועל הופסקו התשלומים בדרך זו או אחרת, שכן "שינוי המדיניות איננו יכול לשנות מעשים שכבר נעשו" (ע"א 15278-04-25 הרשות הפלסטינית נ' עיזבון פלוני ז"ל (8.03.26), פס' 21, להלן: "הלכת הרשות"; הלכת פלוני, פס' 17).

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

11. זאת ועוד. סעיף 2(ה) לחוק לפיצוי קורבנות טרור (פיצויים לדוגמה), תשפ"ד-2024, יוצר חזקה סטטוטורית לפיה נתבע הוא "מתגמל טרור" אם מדיניותו לתגמל מעשי טרור מעוגנת בחקיקה או בהנחיות מטעמו. בנוסף נקבע כי הרשות הפלסטינית, ארגון השחרור הפלסטיני או מי מטעמם הם "מתגמלי טרור". כך, שגם אם לא הוכח שהרשות שילמה בפועל למפגע או למשפחתו, ככל שיוכח כי הנזק מהפיגוע נגרם ממעשה טרור, הנטל עובר אל הנתבעת לסתור את החזקה ולהוכיח שלא שילמה במקרה הספציפי למפגע או למשפחתו (ראו: הלכת הרשות, פס' 20; ת"א (מחוזי-י-ם) 12052-12-24 עזבון המנוח נ' הרשות הפלסטינית (29.12.25)).

12. במקרה דנן, התובע נפגע ממעשה טרור שביצע המחבל טורמן, שהורשע בשל כך והושת עליו עונש של 30 שנות מאסר, כאמור.

13. הנתבעת טענה כי הוכיחה באמצעות תצהירה של גב' אחלאס פארס כי לא שולמו על ידי הנתבעת תשלומים למחבל טורמן או למשפחתו. בעניין זה הצביעה על המענה לשאלה שנשלח לנתבעת בשאלון, האם הנתבעת שילמה כספים ומשכורות למחבלים כלואים בבתי כלא בישראל, מחבלים אסירים משוחררים ולמשפחות המחבלים שנהרגו ומחבלים פצועים בשנים 2010 עד 2025. תשובת גב' פארס הייתה: "לא. הרש"פ שילמה כספים כתמיכה סוציאלית למשפחות בהתאם לחוקיה בתקופה הרלוונטית". הנתבעת שבה על כך בתצהיר שהוגש מטעמה מיום 28.04.26 בה ציינה כי "לא היה מנגנון הטבות למחבלים אסירים ולמחבלים אסירים משוחררים", ושבה וטענה כי התשלום למשפחות המחבלים נעשה כתמיכה סוציאלית.

14. תשובה זו כשלעצמה אין בה כדי לדחות את הטענה, כי אם להיפך. אין בתשובה שלילה של העברת תשלומים למשפחות מחבלים, אדרבה נטען כי הועברו כספים למשפחות בהתאם לחוקי הנתבעת, אלא שהנתבעת מכנה תשלומים אלו כ"תמיכה סוציאלית". דא עקא, שבהלכת פלוני (פס' 36-38) עמד בית המשפט על כך שהתשלומים המשולמים למחבלים, לאסירים ולבני משפחותיהם אינם שקולים לתשלומי תמיכה סוציאלית במובנם המקובל, ואין להתייחס להגדרת הנתבעת את התשלומים כי אם למהותם. למעשה אפוא, גב' פארס אשירה כי שולמו כספים על פי החוקים לגביהם נקבע כי תשלומי הנתבעת על פיהם הם למעשה תגמול מבצעי מעשי טרור, והטענה כי מדובר בתשלום סוציאלי – נדחתה כאמור.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

15. בנסיבות אלו, גם אם תתקבל טענת הנתבעת כי במקרה ספציפי זה לא שולמו למחבל טורמן ולמשפחתו כל תשלומים – ואיני בטוח בכך נוכח הלשון בה נקטה גב' פארס אי תשלום "הטבות" תחת המינוח "תשלומים" לגביו נדרשה להשיב, ובהמשך טענה כי יישום החוקים והתקנות ביחס לתשלומים יושם "באופן חלקי". סתמה ולא פירשה - אין בכך כדי לסתור את החזקה. שכן, מאחר וכאמור, וכפי שנפסק, חוקי הנתבעת, כפי שעמדו בתוקפם במועד הרלוונטי, קבעו כי הנתבעת תשלם למשפחות המחבלים, תשלום שכאמור הוכר בפסיקה כ"מתגמל טרור", הרי שמשפחת המחבל טורמן זכאית לקבל תשלום זה מהנתבעת לפי חוקיה שלה, וכל עוד לא ניתן הסבר כלשהו מדוע במקרה זה הנתבעת לא שילמה, אין בכך כדי לסתור את החזקה, שכן על פניו אם תעמוד המשפחה על זכותה מול הנתבעת, זו, בהתאם לחוקיה שלה, תצטרך לשלם. וגם אם טרם עשתה זאת, היא תעשה זאת בעתיד ככל שתידרש. מצב דברים זה אין בו כדי לסתור את החזקה.

16. כל שנותר אפוא לדון בשאלת האחריות היא שאלת תחולת חוק הפיצויים על חיילים בכלל, ועל התובע בפרט.

17. ראשית יש צדק בטענה כי לא היה מקום שהנתבעת תעלה עניין זה לראשונה רק במסגרת הסיכומים. על כך ניתנה הדעת כבר בהחלטה מיום 16.07.26.

18. הכלל הוא, כי "בעל דין אינו רשאי לחרוג מגדר המחלוקת כפי שהוצבה בכתבי הטענות, אלא אם נעתר בית המשפט לבקשתו לתקן את כתבי טענותיו או אם הצד שכנגד נתן לכך את הסכמתו, במפורש או מכללא. טענה שמעלה בעל דין שלא הועלתה מלכתחילה בכתבי טענותיו מהווה הרחבת חזית ויש לדחותה..." (רע"א 2233/14 ברזל נ' עו"ד גלברט - כונס הנכסים ומנהל מיוחד (11.06.14); בע"מ 2881/17 פלונית נ' פלונית (2.08.17)). הטעם לכך הוא מניעת עיוות דין. שינוי טענותיו של בעל דין במהלך הדיון עלול לפגוע ביכולתו של הצד שכנגד להתמודד כראוי עם הטענות. הוא גם נועד לשמור על אינטרס הצד שכנגד, שהכין את מסלול טיעונו בהתאם לטענות שהעלה יריבו (ראו: ת"א (מחוזי-ת"א) 28676-05-13 Pfizer Inc. נ' אוניפארם בע"מ (19.09.19)). כיום, בהתאם לתקנה 28 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018, טענה מקדמית שלא פורטה בכתב ההגנה, לא תועלה בשלב מאוחר יותר, אלא אם כן בית המשפט נתן רשות לכך.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

19. ואולם, בניגוד לטענת ב"כ התובע, איני סבור כי הטענה בדבר תחולת חוק הפיצויים על חיילים ואנשי כוחות הבטחון היא טענה מקדמית. בנוסף, נקבע בפסיקה, כי יש לבחון את הטענה להרחבת חזית מבחינה מהותית ועל רקע הרציונאלים העומדים בבסיסו של הכלל, שהם כאמור, מניעת עיוות דין והגנה על יכולתם של בעלי דין להתמודד עם טענות שהועלו כנגדם (ע"א 8881/07 לב נ' טובי (27.08.12)). על רקע רציונלים אלו, הבחינה הפסיקה בין טענות עובדתיות חדשות לבין טענות משפטיות, ונקבע כי הכלל של מניעת הרחבת חזית מופנה בעיקר נגד הראשונות ולא כנגד האחרונות. באשר לטענות משפטיות חדשות נקבע, כי ככל שהן מצויות בגדרה של מסגרת עילת התביעה הנובעת מהנתונים העובדתיים והמשפטיים הפרושים בפני בעל הדין, לא בהכרח מדובר בהרחבת חזית אסורה (ע"א 5525/10 גני הררי בע"מ נ' מערבי (25.04.13)).

20. במקרה זה, מדובר בטענה משפטית, ובשים לב לכך שלא התקיים דיון הוכחות והצדדים הסכימו על הנכות הרפואית ומתן פסק דין על בסיס החומר, אמנם היה על הנתבעת להעלות טענה זו במפורש בכתב הגנתה, בוודאי שלא היה מקום להעלות טענה זו לראשונה בסיכומים, אך משניתנה לתובע הזדמנות להשיב לטענה זו, לא נגרם כל עיוות דין.

ולגופו של עניין.

21. בעניין זה טענה הנתבעת בסיכומיה, כי כוונתו - האובייקטיבית והסובייקטיבית גם יחד - של המחוקק הייתה להחיל את החוק אך ורק על אזרחים שהוכרו כנפגעי איבה על ידי המוסד לביטוח לאומי במסלול האזרחי. לביסוס טענה זו היא מפנה לפרוטוקול ועדת החוק והביטחון מיום 5.03.2024, שבו הובהר על ידי עורכת דין ממחלקת ייעוץ וחקיקה במשרד המשפטים כי בעוד ש"הממשלה רצתה שהחוק יחול גם על חיילים, הכנסת החליטה שהחוק יחול רק על אזרחים".

22. מנגד, התובע הביא סימוכין משלו מפרוטוקולי הועדה (כגון הישיבות מיום 22.01.24 ומיום 5.03.24), לפיהם "קביעה" זו הוצאה מהקשרה ולמעשה מסקנת הדיון, ממנה נגזר גם כוונתו של המחוקק, הייתה שחיילים אינם מוחרגים מן החוק. כן הצביע על תגובת המדינה לעתירת הנתבעת בעניין בג"ץ 4395/24, בה נאמר במפורש מפי הכנסת, הממשלה והיועמ"שית,

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

שהיו משיבים לעתירה כי: "תיקון מס' 43 מתקן את סעיף 17 לחוק התגמולים לנפגעי תעולות האיבה. התיקון (אשר כולל תיקון עקיף של חוק הנכים וחוק משפחות חיילים) מאפשר לנפגעי פעולות איבה או בן משפחה הזכאי לתגמולים לפי החוק, וכן לנכי צה"ל ולמשפחות חיילים שנספו כתוצאה ממעשי טרור, לגבות נוסף על התגמולים או על התשלומים המגיעים להם מכוח חוקי השיקום פיצויי נזיקין שנפסקו להם בתביעה שהגישו בשל מעשי טרור...".

23. ברם, אין צורך להיכנס למחלוקת זו בדבר כוונתו של המחוקק, שכן הזדקקות לכוונת המחוקק ביחס לפרשנות חוק כלשהו (כפי שנעשה במקרים לא מעטים, ראו: סעיף 5 לסיכומי הנתבעת), נדרשת מקום בו מתעוררת שאלה אמיתית בנוגע לפרשנות החוק, כשהחוק על פי לשונו, יכול לסבול מספר פירושים. לעומת זאת, מקום שלשון החוק ברורה אין צורך להידרש לעקרונות פרשניים, שכן "גבול הפרשנות הוא גבול הטקסט. הפעילות הפרשנית כבולה, איפוא, בד' אמות הלשון. לכל פרשנות חייב שהיהיה עיגון, ולו מינמלי, בלשון הנורמה המשפטית (אהרן ברק, **פרשנות במשפט - תורת הפרשנות הכללית** (נבו ההוצאה לאור, 1992), בעמ' 43-44). כפי שנקבע בבג"ץ 1765/22 **משרד תומר ורשה עורכי דין נ' שרת הפנים** (3.07.22):

עקרונות הפרשנות התכליתית, כפי שאלה עוצבו בשיטת משפטנו, מורים כי פרשנות חקיקה תיעשה בשלושה שלבים. ראשית, על הפרשן לבחון את לשון החקיקה, אשר תוחמת את גדר הפרשנויות שהחוק יכול לשאת. הפרשנות המילולית טומנת בחובה גמישות, ואולם אין למתוח את גבול הלשון בצורה מלאכותית. תנאי הכרחי לאימוץ חלופה פרשנית הוא עיגון לשוני, ולו מינימאלי, שכן כידוע "גבול הפרשנות הוא גבול הלשון" (ע"א 1900/96 **טלמצ'יו נ' האפוטרופוס הכללי**, פ"ד נג(2) 817, 827 (1999); ע"מ 7825/19 **יוניון מוטורס בע"מ נ' משרד התחבורה והבטיחות בדרכים**, פסקה 13 (18.10.2020); בר"ם 8668/17 **רביד נ' רשות האוכלוסין וההגירה**, פסקה 14 (31.10.2019); בג"ץ 6301/18 **פוזנסקי כץ נ' שרת המשפטים**, פסקה 34 (27.12.2018)...

24. לאמור, תכלית החקיקה תיבחן רק כאשר הלשון סובלת יותר מפרשנות אחת (שם). רק כאשר בסופו של השלב הראשון של בחינת לשון החוק נותרה יותר מאפשרות אחת, יש לבחור מבין החלופות הקיימות את האפשרות שמגשימה באופן מיטבי את תכלית החוק (בג"ץ 5158/21 **גורטלר נ' שר הרווחה** (28.12.23); בג"ץ 5119/23 **התנועה לטוהר המידות נ' הכנסת** (26.10.23); רע"א 1431/17 **סלומון נ' הרשות לזכויות ניצולי השואה** (16.11.17)).

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

25. במקרה זה לשון החוק פשוטה וברורה, אין בה זכר כלשהו לתחולת החוק על אזרחים בלבד ולא על חיילים או שוטרים. החוק מדבר על "אדם" שנפגע ממעשה טרור או מותו נגרם ממעשה טרור, ובהגדרה זו כלולים אזרחים, חיילים ושוטרים. בנסיבות אלו גם אם מתחילה היו כוונות אחרות למחוקק, לשון החוק היא זו המחייבת (השוו: ת"א (מחוזי-י-ם) 71040-11-21 פלונית נ' הרשות הפלסטינית (19.08.26)). העובדה שכתוצאה מהחוק, כפי שנחקק, ישנו הבדל בין חייל שנפגע בקרבות מול ארגון טרור המבצע מעשי טרור הזכאי לפיצוי לפי חוק הפיצויים, לבין חייל שנפגע בקרבות מול צבא של מדינה בנסיבות מלחמתיות, אינה מצדיקה שינוי מהוראות החוק הברורות. גם איני סבור כי יש בכך כדי לפגוע בשוויון, שכן מדובר בנסיבות שונות, כשהחוק כמו במקרים רבים אחרים מבחין בין פעולות מלחמתיות למעשי טרור.

26. יתרה מזאת, דווקא מתוך חוק הנכים (תגמולים ושיקום), תשי"ט-1959 [נוסח משולב] (להלן: "חוק הנכים") עולה כי חוק הפיצויים חל גם על חיילים. בהתאם לחוק הנכים, חיילים, אינם יכולים לקבל פיצוי נזיקי לאחר שקיבלו פיצוי מכוח חוק הנכים, נוכח ייחוד העילה (ע"א 1162/96 הילה וייס קטינה באמצעות הוריה נ' אביעד יוסף מאק, פ"ד נג' (2) 79 (1999)). למצב זה קיימים שני חריגים. החריג הראשון נקבע בתיקון מס' 43 לחוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה, התש"ל-1970 (להלן: "חוק התגמולים") הכולל תיקון עקיף לחוק הנכים וחוק משפחות חיילים שנספו במערכה (תגמולים ושיקום), תשי"י-1950 (להלן: "חוק משפחות חיילים"). התיקון שנה את המצב המשפטי עבור נכי צה"ל שנפגעו כתוצאה ממעשה טרור. על פי סעיף 36(א) לחוק הנכים, חייל שנכותו נגרמה ממעשה טרור והגיש תביעת נזיקין זכאי לגבות בנוסף לתגמולים גם את שווי ההפרש החיובי שבין סכום פיצויי הנזיקין לבין סכום התגמולים המהוון, או 75% מסכום פיצויי הנזיקין – לפי הגבוה מביניהם. החוק מסייג זאת למקרים בהם התביעה היא נגד מבצע מעשה הטרור, מתגמלו או האחראי לו, לפי סעיפים 12-14 לפקודת הנזיקין (ראו: עניין בג"ץ 4395/24, פס' 3). הסדר זה מכיר במפורש באפשרות שנכה צה"ל שנכותו נגרמה ממעשה טרור ינהל תביעת נזיקין נגד מבצע הטרור, מתגמלו או מי שאחראי לו לפי סעיפים 12-14 לפקודת הנזיקין, תוך הסדרת היחס שבין הפיצוי הנזיקי לבין התגמולים המשתלמים מכוח חוק הנכים.

27. החריג השני בחוק הנכים, נקבע במסגרת סעיף 36(א) לחוק הנכים, והוא הנוגע לענייננו. סעיף זה קובע כי:

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

אין בהוראות סעיף קטן (א) או (א1) כדי לגרוע מהזכות לגבות פיצויים לדוגמה בשל מעשה טרור, ובכלל זה לפי חוק לפיצוי קורבנות טרור (פיצויים לדוגמה), התשפ"ד-2024, נוסף על תשלומים לפי חוק זה.

הנה כי כן, סעיף 36(א2) מבהיר כי אין בתביעה נזיקית של חייל מכוח חוק הנכים כדי לגרוע מהזכות לגבות פיצויים לדוגמה בשל מעשה הטרור בנוסף לתגמולים (ראו: עניין בג"ץ 4395/24, פס' 5). מכאן ברור, כי המחוקק, כפי שביטא בלשונו הברורה במסגרת חוק הנכים, קבע כי גם חיילים זכאים לקבלת פיצויים לדוגמה לפי חוק הפיצויים ככל שהתנאים הקבועים בו מתקיימים. (בדומה נקבע גם בסעיף 21(א2) לחוק משפחות חיילים, כי אין בהוראות סעיף 21 כדי לגרוע מהזכות לגבות פיצויים לדוגמה בשל מעשה טרור לפי חוק הפיצויים, נוסף על תשלומים לפי חוק משפחות חיילים). יצוין כי גם בעניין בג"ץ 4395/24, שם עתרה הנתבעת כנגד חוקתיות חוק הפיצויים וחוק התגמולים, התייחס בית המשפט לתיקון לחוק התגמולים ככזה המאפשר לנפגעי פעולות טרור ובני משפחותיהם הזכאים לתגמולים, וכן לנכי צה"ל ולמשפחות חיילים שנספו כתוצאה ממעשה טרור, לגבות פיצויים לפי חוק הפיצויים בנוסף על התגמולים המגיעים להם (ראו שם פסקאות 3-5).

28. די באמור כדי לדחות את טענות הנתבעת בעניין זה. מעבר לצורך יצוין כי בסופו של יום הדיונים במליאת הכנסת בעת שהובא חוק הפיצויים להצבעה בקריאה שנייה ושלישית נאמר: "באשר לתחולת החוק על חיילים או יורשיהם, הוחלט שלא להחריגם, אלא להחיל את הוראות החוק רק על חיילים המוגדרים נפגעי איבה..." (פרוטוקול ישיבה 158 של הכנסת ה-25, עמ' 125 (11.3.24)). בנוסף, גם תכלית החוק מובילה לאותה מסקנה. מן המפורסמות שעקרון העל העומד בבסיס דיני הנזיקין הוא השבת המצב לקדמותו. תכליתו של הפיצוי האזרחי המסורתי אינה עונשית אלא תרופתית. הפיצוי חותר להעמדת הנזוק, עד כמה שהדין מאפשר זאת, במצב בו היה נתון אלמלא התרחשה העוולה, לא יותר ולא פחות (ע"א 9474/03 יורם גדיש תשתית ובנייה (1992) בע"מ נ' בהג'את מוסא, פ"ד סא(3) 603 (2006)). עם זאת, שעה שמדובר בנזקי גוף אשר נגרמו בגין מעשה טרור מכוון, קבע המחוקק כי הפיצוי הנזיקי יחרוג מתכליתו התרופתית הצרה. במקרים אלו מקבל הפיצוי היבט ציבורי-ערכי, המבטא סלידה מובהקת מהפגיעה הקשה בחיי אדם, בשלמות הגוף ובביטחונה של החברה. בתביעות שעניינן בדומה לשלנו, ייחוס האחריות במעשה הטרור לרשות הפלסטינית או לתומכי הטרור השונים, מתווסף לפיצוי גם היבט של הרתעה. פיצויים עונשיים, בדומה לאלו שקבע המחוקק בעניין דנן, נועדו לבטא בדיוק רגשות

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

אלו: סלידה והוקעה יחד עם הרתעה יעילה (עניין בג"ץ 4395/24; ע"א 2144/13 עזבון המנוח עמית עמוס מנטיין ז"ל נ' הרשות הפלסטינאית (6.12.17)). בהיבט זה, אין כל הצדקה שייגרע חלקו של חייל שנפגע ממעשה טרור, ואין כל הצדקה שהעובדה שהנפגע הוא חייל, בוודאי כאשר הוא לא נפגע במהלך פעילות צבאית מבצעית, כבמקרה זה, יפגום בזכאותו לתביעה מכוח חוק פיצויים לדוגמה.

29. עוד יצוין כי הנתבעת הייתה צד להליכים לא מעטים בהם היא יכולה הייתה להעלות טענה להעדר תחולת החוק על חיילים או שוטרים, אך היא לא העלתה טענה שכזו, ולא בכדי (רק לדוגמא יצוין מהעת האחרונה את פסק דינו של כב' השופט אלעד פרסקי מיום 14.03.26 בת"א (מחוזי-י-ם) 77734-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית, שם חויבה הנתבעת בתשלום פיצויים עונשיים מכוח חוק הפיצויים לקצין וחייל שנרצחו בפיגוע דריסה בעת שהיו במשימה מבצעית. (על פסק הדין ישנו ערעור תלוי ועומד). כן יצוין פסק דינה של כב' השופטת חנה מרים לומפ מיום 19.04.2026 בת"א (מחוזי-י-ם) 19443-06-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינאית, גם שם חויבה הנתבעת בפיצויים לדוגמה לפי חוק הפיצויים בגין רצח של חייל בזמן שמירתו במגדל שמירה (למקרים נוספים בהם נפסקו פיצויים מכוח החוק גם כשדובר באנשי כוחות הביטחון שנפגעו ממעשה טרור, ובחלק מהמקרים אגב מילוי תפקידם, מבלי עלתה כל טענה בעניין מטעם הנתבעת, ראו: ת"א (מחוזי-י-ם) 71040-11-21 בעניין פלונית).

משכך, יש לדחות את טענות הנתבעת בכל הקשור לפיצוי הנזיקי ותחולת החוק.

גובה הנזק והפיצוי

30. משנקבעה אחריות הנתבעת לפיצוי התובע בגין נזקיו, ובכלל זה תשלום פיצויים לדוגמה לפי חוק הפיצויים, ניגש לדיון בגובה נזקי התובע.

31. כאמור, הצדדים הגיעו להסכמה לפי נכוחת הרפואית של התובע תעמוד על 37%.

אובדן שכר לעבר ולעתיד

32. התובע טוען כי נכוחת התפקודית גבוהה בהרבה מהנכות הרפואית שעומדת על 37%, ולמעשה עומדת על לפחות 50% (ואף עשויה להגיע ל-100%), בשל חבלת הראש הקשה, הלקויות הקוגניטיביות, והנכות הנפשית הכוללת התפרצויות זעם וסימפטומים קשים של פוסט-

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

טראומה המקשים עליו להתמיד במקום עבודה. לשיטתו יש לפסוק לו אובדן שכר לעבר בסך של 799,785 ₪, ולעתיד – סך של 6,029,691 ₪. על סכומים אלו יש להוסיף הפסדי פנסיה.

33. מנגד, הנתבעת טענה שששיעור הנכות התפקודית נמוך משיעור הנכות הרפואית. היא הצביעה על כך שהנכויות כוללות נכות בגין חסר בעצם הגלוגולת (30%) שאינה תפקודית ונכות בגין צלקות (10%) שגם היא אינה תפקודית. בנוסף, התובע תלמיד להשכלה גבוהה, שנה ג' במדעי המחשב, תואר הישגי הדורש יכולות גבוהות. הוא מתגורר בגפו במעונות הסטודנטים ומתפרנס ומתנהל בעצמאיות. כל אלו מלמד על העדר נכות תפקודית משמעותית. לשיטתה יש לפסוק אובדן שכר לעבר בדין התקופה שמחודש שחרורו המתוכנן של התובע מצה"ל ועד היום לפי שכר מינימום סטודנטיאלי סך של 150,000 ₪, ולעתיד – לפי שכר ממוצע במשק סך של 1,400,000 ₪.

34. בתצהירו, שלא נסתר פרט התובע את קשייו הקוגניטיביים הפוגעים בלימודיו האקדמיים. עוד תאר את הנזקים הנפשיים, שמקשים על יצירת קשרים חברתיים ולהתמיד בעבודה. הוא תאר את חרדותיו לשלמות גופו, נוכח פגיעת הראש, בכלל זה הימנעות משימוש בתחבורה ציבורית והימצאות בחברת אנשים. גם אמו סיפרה בתצהירה על קשייו החברתיים, הנפשיים, והלימודיים של בנה.

35. לצד זאת, הוגשו על ידי התובע חוות דעת רפואיות. בחוות דעת של ד"ר יריב שחק מיום 18.01.26 בתחום הפסיכיאטריה נקבע כי כתוצאה מהפיגוע התובע סובל מפוסט טראומה והפרעת הסתגלות מתמשכת. צוין, כי מצבו הנפשי של התובע משפיע במידה ניכרת על תפקודו החברתי ומגביל אותו באופן משמעותי, תוך התעוררות של תסמינים כמו דריכות יתר והתפרצויות חוזרות. בנוסף ציין ד"ר שחק כי שינויים אלו, גרמו לקשיים משמעותיים ביחסים חברתיים של התובע עם סביבתו וגרמו להחמרה במצב רוחו.

36. בחוות הדעת של הנירולוגית ד"ר תאיר אלון נקבע כי התובע נותר עם נזקים נירולוגיים משמעותיים וצמיתים, וכי הוא סובל מליקוי קוגניטיבי בקשב, שפה ותפקודים ניהוליים, כמו גם מהפרעות התנהגות.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

37. גם בחוות דעתו של ד"ר ברוך פונרובסקי מיום 23.02.21 נקבע כי התובע סובל מפוסט-טראומה כתוצאה משירותו הצבאי והאירוע אשר עבר במהלכו. גם הוא ציין כי התובע סובל מעצבנות יתר, נטייה לחוסר סבלנות, והוא מתאר ירידה בזיכרון ובריכוז ותחושת ביטחון עצמי ירוד. הוגש גם דו"ח סיכום טיפול פסיכולוגי מטעם אגף השיקום של מר גיל כרמלי, המתאר את קשייו הלימודיים של התובע, הצפתו הרגשית והצורך בתרופות להתמודדות עם הלחץ בלימודים.

38. בכל אלו יש כדי לתמוך בטענת התובע כי השפעתן המצטברת של פגיעות הראש, הלקויות הקוגניטיביות, ההתנהגותיות והנפשיות מגבילה את כושר עבודתו בפועל, בשל הקושי להתמיד בעבודה והקושי של מעסיקים להעסיקו בפרט נוכח קשיי ריכוז והתפרצויות זעם. עם זאת אני סבור כי הוכח כי הנכות התפקודית במקרה זה גבוהה מהנכות הרפואית, אדרבה יש לקובעה מעט נמוך מהנכות הרפואית המוסכמת.

39. ככלל, הנכות הרפואית משמשת כנקודת מוצא וכ"נתון מרכזי" לקביעת שיעור הפגיעה התפקודית (ע"א 61/03 אריה חברה ישראלית לביטוח בע"מ נ' אבני (4.07.05); ע"א 2577/14 פלוני נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב בע"מ (11.01.15)), אמנם בכל מקרה ומקרה יש לבחון באופן ספציפי את השפעת הפגיעה הספציפית על הנפגע המסוים, תוך מתן משקל להיקפה, אופיה ומיקומה של הפגיעה, והשפעתה על מקצועו של הנפגע בשים לב לגילו, השכלתו וכישוריו. במסגרת זו יש להתחשב במצב התעסוקה בשוק ובסיכויי הנפגע להתמיד במקום עבודתו נוכח נכותו (ראו: ע"א 7732/12 אגבריה נ' מחאמיד תופיק חברה לבניין ופיתוח בע"מ (24.03.13); ע"א 3049/93 סימא גירוגיסאן נ' סייף רמזי, פ"ד נב(3) 792 (1995); ע"א 4302/08 ד"ר ילנה שלמייב נ' מקסים בדארנה (25.07.10)).

40. כאמור, הגם שהראיות הנזכרות מציגות תמונה מורכבת של אדם צעיר, בעל פוטנציאל גבוה, שנפגע משמעותית בעת שירותו הצבאי כתוצאה ממעשה הטרור, פגיעה שהשפיעה רבות על מסלול חייו ומצבו הנפשי, ובכלל זה על יכולת השתלבותו בשוק העבודה, הוא מצליח בגבורה להתקדם בחייו, ללמוד, ולחיות בכוחות עצמו, ומגלה כושר שיקום מרשים. נכותו, לפי חוות הדעת גבוהה יותר וכוללת מרכיבים שונים, אך חלק מרכיבי נכותו הרפואית של התובע, גם מתוך זו המוסכמת שהתייחסה למכלול הנכויות הרפואיות, כגון החסר בעצם הגולגולת או הצלקות בקרקפת, נושאים אופי אסתטי בעיקרו ואינם פוגעים באופן ישיר בכושרו לעסוק בעבודה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

משרדית או אינטלקטואלית. שילוב נסיבות אלו מוביל למסקנה כי הגריעה מכוסר השתכרותו בפועל נמוכה במעט מנכותו הרפואית המוסכמת, ואני מעמידה על שיעור של 30%.

מכאן יש לאמוד את אבדן שכרו של התובע.

41. לעניין הפסדי השתכרות לעבר, טען התובע כי בין השנים 2020-2022 עבד בעבודות מזדמנות, אשר לא הצליח להתמיד בהם עקב מצבו. לולא הפיגוע, טוען, היה מתחיל ללמוד בחודש אוקטובר 2020 ולעבוד בעבודות סטודנטים, ועל כן יש לחשב את שכר המינימום שיכול היה לקבל ללא נכותו ולהפחית מהתוצאה את השכר שקיבל בפועל. בנוסף טען, כי בתקופת הלימודים האקדמיים, קרי בין השנים 2023-2025, יש לחשב את בסיס השכר כבסיס השכר הממוצע במשק, שכן היה יכול לשלב לימודים עם עבודה. לבסוף, טוען התובע כי לאחר שהיה מסיים את לימודיו, לכל המאוחר בסוף שנת 2025, היה מתחיל לעבוד כבוגר מדעי מחשב ויש לחשב לו בזמן זה על בסיס שכר של בוגר מדעי המחשב. הפסד שכרו בגין כל תקופה זו עולה לטענתו לכדי סך של 799,785 ₪, עליהם יש להוסיף הפסדי פנסיה בשיעור 12.5%. באשר לעתיד טען ב"כ התובע כי התובע הינו תלמיד מצטיין שלולא התאונה היה מרוויח הרבה מעל הממוצע ואפילו מעל שילוש השכר הממוצע ועל כן לכל הפחות יש לחשב את בסיס השכר כשילוש השכר הממוצע במשק.

42. מנגד הנתבעת טענה כי התובע היה בכל מהלך התקופה סטונדט, והיה סטודנט גם אלמלא הפגיעה ולכן יש לחשב את בסיס השכר לפי שכר מינימום סטודנטיאלי לתקופה שמחודש השחרור המתוכנן בתום 36 חודשי שירות, ולפי חשבונה הפיצוי המגיע לתובע בראש נזק זה מגיע לכדי 150,000 ₪ בתוספת הפסדי פנסיה. באשר לעתיד טענה הנתבעת כי לא נכון לאמוד את הפסד שכרו של התובע לפי המקצוע אותו בחר ללמוד לאחר פציעתו ויש לחשב את הפסדיו בעתיד על יסוד השכר הממוצע במשק.

43. התובע מבקש לקבוע את אובדן השכר על יסוד מספר הנחות שלא הוכח כלל כי יש להן יסוד. הוא לא הוכיח כי היה מתחיל את לימודיו מיד בסמוך למועד שחרורו. לא הוכיח כי היה משלב עבודה במקביל ללימודיו, וקל וחומר כי היה משתלב בעבודה מקצועית בתחומו. מדובר במסלול אקדמי תובעני, המביא לפוטנציאל ההשתכרות הגבוה של בוגריו, דבר המצריך להקדיש

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

ללימודים את מירב הזמן והמרץ. גם סטודנטים הבוחרים לעבוד במהלך התואר ומצליחים לעשות זאת, אינם משתלבים בהכרח בתחום המחשבים אלא בעבודות מזדמנות וכלליות, ששכרן נמוך בהתאם. הדבר נכון בפרט לגבי סטודנטים בשנתם הראשונה, שכן השתלבות בתחום המחשבים דורשת ידע מקצועי הנרכש לרוב רק במהלך שנות הלימוד. בנסיבות אלו, אין מקום לערוך חישוב אריטמטי על יסוד נתונים מוחלטים כפי שערכה ב"כ התובע בסיכומיה, ויש לקבוע אובדן שכר על דרך האומדנא.

44. בשים לב למועד הפציעה (6.02.20), השחרור מצה"ל (10.11.20), מועד השחרור הצפוי אלמלא הפיגוע (סוף שנת 2020), גובה השכר שהרוויח בתקופות השונות בעבר (5,547 ₪ בשנת 2020, 20,900 בשנת 2021, 32,839 בשנת 2022), שכר המינימום ונכות תפקודית בשיעור 30%, לימודיו האקדמאיים החל משנת 2023, אני קובע את אבדן שכרו לעבר בסך של 250,000 ₪ ובתוספת הפסדי פנסיה בשיעור 12.5% סך של 281,250 ₪.

45. באשר לעתיד. כאשר מדובר בנפגעים צעירים שטרם התחילו מסלול תעסוקתי ברור, כלל האצבע הוא חישוב לפי השכר הממוצע במשק. סטייה מכלל זה אפשרית רק במקרים נדירים שבהם מוצגות ראיות מוצקות לפוטנציאל ההשתכרות האישי של הנפגע (ע"א 3751/17 המאגר הישראלי לביטוח רכב (הפול) נ' פלוני (8.08.19)). במקרה זה, התובע החל בלימודים אקדמיים, והחל לטוות את סיפור חייו התעסוקתי באופן המצדיק סטייה מחזקת השכר הממוצע במשק. התובע כאמור הוא בחור צעיר ושאפתן, כאשר נתוניו ויכולותיו בהחלט עשויים להוביל לכך שישתלב בעבודה בתחומו כמתכנת, אף בשכר הגבוה מן השכר הממוצע במשק. לצד זאת, גם הקביעה כי שכר מתכנתים יישאר גבוה בעוד מספר שנים אינה כה ברורה, בשל השינויים התכופים בתחום זה, בפרט בהיבט של הבינה המלאכותית.

46. לאור האמור, מצאתי להעמיד את בסיס השכר לחישוב אובדן כושר ההשתכרות על 180% מהשכר הממוצע במשק. בכך יש לשקף איזון בין חוסר הוודאות האנהרנטית לגבי עתידו המקצועי של התובע ולגבי עתידו של המקצוע והשכר שבצדו, לעובדה שסיפור חייו התעסוקתי כבר החל להיכתב, גם אם בפרקיו הראשונים בלבד (השוו: ת"א (מחוזי י-ם) 19291-04-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית (5.01.26)).

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

47. בסיס השכר יעמוד אפוא על 25,249 ₪, ועל כן אובדן שכר בשיעור 30% עד גיל 67, שהוא גיל הפרישה הצפוי (מקדם היוון 281.45) מגיע לכדי סך של 2,131,916 ₪ ובצירוף הפסדי פנסיה בשיעור 12.5% לכדי סך של 2,398,406 ₪.

כאב וסבל

48. התובע טען לפיצוי של 1 מיליון ₪ בראש נזק זה. מנגד, הנתבעת טענה לפיצוי בסך של 213,000 ₪, כפל פיצוי לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים.

49. בתצהירו, תאר התובע את הסבל היומיומי העצום עמו הוא מתמודד כתוצאה מחבלת הראש הקשה. הוא סיפר על כאבי ראש עזים מספר פעמים בשבוע, צלקת מכאיבה ומגרדת בקרקפת, וכן על כאבים קבועים ברגלו השמאלית. בנוסף לפגיעות הפיזיות, פרט תסמינים פוסט-טראומטיים קשים, חרדות, וסיוטי לילה. עוד ציין התובע כי פציעתו גזלה ממנו גם את הזוגית שהייתה לו, והיכולת ליצור אחת במקומה. כל זאת, תוצאה מעשה טרור קשה. בנסיבות העניין אני אומד את נזקו של התובע בראש נזק זה על סך של 600,000 ₪ (השוו: בת"א (מחוזי-י-ם) 19443-06-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינאית (19.04.26)).

הוצאות רפואיות ואחרות

50. התובע טען גם לפיצויים עבור הוצאות רפואיות, נסיעות ושאר הוצאות הנלוות לפגיעה. ביחס לעבר, מבקש התובע פיצויים בגין הפרוצדורות הרפואיות שעבר, בהם ניתוחים שונים, אשפוז ושיקום, וכן על המעקבים והביקורות השונות בתחומי הנוירולוגיה והאורתופדיה. בנוסף, עתר להחזר עבור הוצאות שהוציא עבור טיפולים שונים שנגרמו עקב הפציעה וכן על הטיפול הפסיכולוגי. מנגד, הנתבעת טענה כי לא הוכחו הוצאות אלו בעבר ולא הוכח כי התובע לא יהיה זכאי לכיסוי מלוא הוצאות אלו בעתיד במסגרת סל הבריאות הממלכתי.

51. בהעדר אסמכתאות על הוצאות כלשהן בתקופה של כשש שנים, ובשים לב לכך כי לא הוכח כי התובע לא יהיה זכאי לקבל הוצאות אלו במסגרת ביטוח הבריאות הממלכתי, אין מקום לפסוק פיצוי בראש נזק זה אלא על הדרך האומדנא בהנחה שהתובע, נוכח נכויותיו יידרש להוציא כספים על השתתפויות עצמיות בתרופות, ובתחום הפסיכיאטרי ונסיעות לשם קבלת טיפול. אני אומד את נזקי התובע בראש נזק זה לעבר ולעתיד בסך של 25,000 ₪.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"א 11784-12-24 פלוני נ' הרשות הפלסטינית

עזרת צד ג' לעבר ולעתיד:

52. בראש נזק זה עתר התובע לפיצוי עבור הסיוע שהוא קיבל מקרוביו החל משעת הפציעה עד היום. זאת לצד עזרה שנדרש ושיידרש לניהול משק ביתו. הוא עתר להעמיד את הפיצוי בראש נזק זה על סך של 150,000 ₪ לעבר וסך של 350,000 ₪ לעתיד. הנתבעת טענה לפיצוי גלובאלי בסך של 300,000 ₪ לעבר ולעתיד.

53. כפי שציין התובע, לאחר פציעתו עבר תקופת קשה וארוכה שכללה ניתוחים, אשפוז, מעקבים ושיקום. הוא נדרש להגעה תכופה לבתי חולים לטיפול ומעקב. כפי שצינה אימו בתצהירה, במהלך אותה תקופה היא הייתה לו לעזר ולא משה מצידו. בשים לב לנכותו, הדעת נותנת גם שבעתיד הוא יידרש לעזרה של צד ג'. בשים לב לאמור, הסכום לו עתר התובע הוא על הצד הנמוך, ואני פוסק לו בראש נזק זה סך של 500,000 ₪ לעבר ולעתיד.

סיכום

54. סך הפיצוי הנזיקי התרופתי מגיע לכדי סך של 3,804,656 ₪ (281,250 ₪ - אובדן שכר לעבר; 2,398,406 ₪ - אובדן שכר לעתיד; 600,000 ₪ - כאב וסבל; 25,000 ₪ - הוצאות רפואיות ואחרות; 500,000 ₪ - עזרת צד ג' לעבר ולעתיד). מתוך הסכום האמור זכאי התובע ל-75% בהתאם לתיקון 43 לחוק התגמולים, היינו סך של 2,853,492 ₪. בנוסף הוא זכאי לפיצויים לדוגמה בסך של 5,000,000 ₪.

סה"כ על הנתבעת לשלם לתובע סך של 7,853,492 ₪. בנוסף תשלם הנתבעת לתובע הוצאות משפט וכן שכ"ט עו"ד בסך של 900,000 ₪.

ניתן היום, י"ג אלול תשפ"ו, 26 אוגוסט 2026, בהעדר הצדדים.

אילן סלע, שופט